

U z n e s e n i e

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **Ing. T., G., X.,Č.**, zast. JUDr. V.R., advokátom, N., proti žalovaným: **1/ M., V., 2/ S. – D.**, U., obaja zast. JUDr. A.K., advokátom, M., o zaplataenie 480 000 Sk s prísl., na odvolanie žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 39 Cb 497/96-274 zo dňa 29. júna 2006, takto

r o z h o d o l :

Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 39 Cb 497/96-274 zo dňa 29. júna 2006 v napadnutej časti trov konania **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi trovy odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d v ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom krajský súd, ako súd prvého stupňa, zamietol návrh žalobcu o zaplataenie 480 000 Sk s prísl. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal. V dôvodoch svojho rozsudku uviedol, že opakovane vykonal dokazovanie oboznámení sa s listinnými dôkazmi, ktoré predložili účastníci konania, vyhodnotil a vykonal všetky navrhnuté svedecké dôkazy, oboznámil sa s výsluchmi a vyjadreniami účastníkov a opakovane návrh zamietol. Nebolo sporné, že účastníci konania uzatvorili zmluvu o združení, datovanú dňa 1.3.1992. Pochybnosti o tom, kedy tento zmluvný vzťah vznikol nemenia nič na tom, ako to vyplýva aj zo záverov uznesenia Najvyššieho súdu SR, že žalobca zrejme pred písomným vyhotovením zmluvy o združení poskytol určité majtkové hodnoty, najmä však dodával tovar určený na predaj v priestoroch prevádzkovaných žalovanými po uzavretí zmluvy a finančné prostriedky za predaný tovar si bral z predajne alebo mu ich predavačka, ktorá bola vypočutá ako svedkyňa, posielala.

Napriek vykonanému dokazovaniu sa nepodarilo preukázať, že niektoré dodacie listy, na ktoré poukazuje aj Najvyšší súd SR, podpísal niektorý zo žalobcov, teda tento listinný dôkaz nebolo možné považovať za dôkaz existencie finančných prostriedkov vložených do združenia a po vystúpení žalobcu z neho nevysporiadaných bolo preukázané a uznané aj žalobcom, že tovar, ktorý nebol predaný si po skončení spoločného podnikania žalobca zobral.

Svedok S. potvrdil, že žalobcovi požičal a odovzdal 100 000 Sk na rozbehnutie podnikateľskej činnosti, ktoré mu vrátil p. B., spolu s úrokmi, teda vrátil sumu 110 000 Sk. Pri vrátení potvrdil, že ide o jeho peniaze. Žalobca sa k pôžičke nehlásil a napriek tomu, že na doklade o jej poskytnutí bol podpísaný z listinných dôkazov vyplýva, že ju popieral. Dôkaz o tom, koľko finančných prostriedkov investoval žalobca na Slovensku a ako sa to premietlo do sankcií daňových orgánov Českej republiky súd nemohol vykonať, pretože doklady z obdobia podnikania žalobcu už boli skartované. Skutkovo teda možno uzavrieť, tak ako to už urobil súd vo svojom v poradí druhom rozhodnutí, že to čo vložil žalobca do združenia počas jeho existencie do času, kým zo združenia nevystúpil sa mu vrátilo a ak sa tak nestalo v celom rozsahu dôkazné bremeno neunesol. Súd jeho návrhu nemohol vyhovieť a zamietol ho. Účastníkom náhradu trov konania nepriznal, hoci žalovaným, ktorí mali v konaní úspech právo na náhradu trov vzniklo. Rozhodol tak s použitím § 150 OSP, keď dôvody hodné osobitného zreteľa videl v tom, že aj žalovaní sa pričínili o uzatvorenie nejasnej a nezrozumiteľnej zmluvy o združení, nebránili sa tomu, že ju podpísali ako antidatovanú a keď zistili, že spôsob fungovania združenia nie je jasný neurobili včas také kroky, ktoré by zabránili vzniku dlhotrvajúceho a nákladného sporu.

Proti tomuto rozsudku v časti týkajúcej sa rozhodnutia o trovách konania podali žalovaní odvolanie. Uviedli, že sa domnievajú, že súd nesprávne aplikoval ustanovenie § 150 OSP, a keďže mali vo veci plný úspech, mal súd postupovať podľa § 142 ods. 1 a § 149 ods. 1 OSP. Žalovaní nezdieľajú právny názor súdu, že svojím konaním neurobili včasné kroky, aby sa predišlo trvajúcej súdnej sporu, pretože už pred začatím konania prebehali jednanie so žalobcom, resp. jeho právnym zástupcom a keď zistili, že žalobca sa im snaží predkladať fiktívne doklady s týmto nesúhlasili a celý podnet na začatie sporu bol daný zo strany žalobcu, ktorý v podstate neunesol dôkazné bremeno.

Súd mal postupovať podľa § 142 ods. 1 a § 149 ods. 1 OSP, pretože mali vo veci plný úspech a tým, že žalobca neunesol dôkazné bremeno zapríčinil vznik sporu. Navrhuje, aby odvolací súd zmenil v tejto časti napadnutý rozsudok a priznal mu trovy konania v sume 270 575,50 Sk. Uplatnil si aj trovy odvolacieho konania.

Najvyšší súd SR, ako súd odvolací, prejednal odvolanie žalovaných podľa § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2, písm. f) OSP a rozsudok v napadnutej časti podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil. Vychádzal zo zistenia, že prvostupňový súd vo veci samej zamietol návrh žalobcu o zaplatenie sumy 480 000 Sk s príslušenstvom a o trovách konania napriek tomu, že žalovaní mali úspech v spore, rozhodol podľa § 150 OSP, čo odôvodnil uzatvorením nejasnej a nezrozumiteľnej zmluvy o združení medzi účastníkmi, ktorú podpísali ako antidatovanú a vytkol žalovaným, že keď zistili, že spôsob fungovania združenia nie je jasný, neurobili včas také kroky, ktoré by zabránili dlhotrvajúcemu a nákladnému sporu.

Podľa § 137 OSP, trovy konania sú najmä hotové výdavky účastníkov a ich zástupcov včítane súdneho poplatku, ušlý zárobok účastníkov a ich zákonných zástupcov, trovy dôkazov, odmena za zastupovanie, ak je zástupcom advokát. Zákon v tomto ustanovení deklaratívne vymenúva druhy nákladov, ktoré vznikajú účastníkom v priebehu konania. Ide o náklady spojené s konaním, o ktorých rozhodne súd najčastejšie v konečnom rozhodnutí o veci samej. O náhrade trov konania rozhoduje súd spravidla podľa § 142 a nasledujúce OSP.

Podľa § 150 OSP, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, nemusí súd výnimočne náhradu trov konania celkom alebo sčasti priznať. Toto ustanovenie teda umožňuje súdu, aby vo výnimočných prípadoch z dôvodov hodných osobitného zreteľa účastníkom, ktorí by inak mali právo na náhradu nákladov, túto náhradu celkom alebo sčasti nepriznal. Úvaha súdu o tom, že ide o výnimočný prípad a sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa, musí vychádzať z posúdenia všetkých okolností danej veci. Prvostupňový súd takto postupoval, keď účastníkov náhradu trov konania podľa citovaného ustanovenia nepriznal, čo aj riadne odôvodnil.

Odvolací súd preto odvolaniu žalovaných, aby im boli trovy prvostupňového konania podľa § 142 ods. 1 OSP priznané, nevyhovel.

O trovách odvolacieho konania rozhodol súd podľa § 142 ods. 1 a § 224 ods. 1, ale pretože žalobca si trovy v odvolacom konaní žiadne neuplatnil, odvolací súd mu ani žiadne nepriznal (§ 151 ods. 1 OSP).

P o u č e n i e: Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave dňa 31. marca 2008

**JUDr. Margita F r i d o v á, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia: